

mig blevet dette, at der mere tales om at
 skaffe os ny Udgifter. Ganske vist gav den
 meget ærede Finansminister en svag Advarsel
 forleden om ikke at belaste Budgettet højere,
 end han har foreslaaet; men jeg tror, at
 den højtærede Finansminister er kommen
 noget for sent frem med sin svage Advarsel,
 og at han i alt Fald har givet den en helt
 forkert Adresse. Den meget ærede Minister
 burde have rettet denne Advarsel til to af
 sine Kolleger i Ministeriet, nemlig til Krigs-
 ministeren og Marineministeren. Deres Mini-
 sterior ere nemlig de Steder, hvor der kan
 gøres Besparelser, og det egentlig de eneste
 Besparelser, der kunne klodse noget. Og jeg
 vil sige til Regeringen, at den maa ikke i
 Længden blive ved at være døv for de
 Røster, der røre sig her, og de Bevægelses-
 der ere oppe i Landet paa dette Omraade.
 Der lyder stærke Røster, som for Alvor kræve,
 at vi skulle have Nedsættelser paa de mili-
 tære Udgifter, som blive alt for store og
 næsten kvæle alle andre Grene af vort Sam-
 funds Virksomhed. Vi kunne ikke bære disse
 Byrder. Det gaar nu saa vidt, at vi paa
 Grund af de militære Udgifter ikke kunne
 røre os af Stedet, at vi ikke kunne bygge
 3 Mil Jærnbane, uden at der skal gøres
 et nyt Statslaan. Jeg tillader mig at
 sige, at, efter at Rigsdagssamlingen 1893
 —94 sluttede saa flot med det saakaldte For-
 lig — som nu ingen vil bedkende sig var et
 egentligt Forlig, og som i Virkeligheden
 heller ikke var det — og efter at der saa
 var vedtaget en Del Love i den Hurlumhej,
 som der var for Forligets Skyld, Love, som
 kræve mange og store Udgifter, er der fra
 det Tidspunkt især Grund til at fæste sin
 Opmærksomhed paa Sparommelighed og
 særlig paa de militære Udgifters Omraade.
 Naar jeg taler om Sparommelighed, mener
 jeg selvfølgelig kun paa de uproduktive Ud-
 gifter. Jeg sigter slet ikke til de produktive.
 Det er virkelig saa, at Statteevnen er ikke
 saa stor her i Landet, som den har været.
 De direkte og de indirekte Statter samt alle
 andre Byrder thyne saa haardt paa Befol-
 kningen, at den ikke kan bære dem. Vort
 Hovederhverv, Landbruget — det vil vist
 alle indrømme, at, havde vi ikke Landbruget,
 hvad vare vi saa — befinder sig i disse Aar
 i en meget trykket Stilling. Det er ude af
 Stand til at bære de Byrder, som kræves
 af det. Der er efter min Mening derfor
 dobbelt Anledning til at holde paa, at vi
 maa gøre Alvor af at faa Nedsættelser i de
 uproduktive Udgifter. En fornuftig Stats-
 husholdning — vi burde igen indføre en
 saadan, hvad vi have været langt fra i
 mange Aar — kræver, at vi, som tidligere,

anlægge vort aarlige Budget saaledes, at
 vi faa et passende rimeligt Overskud, det
 har altid været Meningen med de aarlige
 Budgetforhandlinger, at vi skulde slutte
 med at faa et rimeligt Overskud. Det skulde
 samles op til en Kasse- og Reserverehold-
 ning, ved hvis Hjælp man kunde møde slette,
 trange og ullykkelige Tider, som Gud i øvrigt
 forbyde skulde komme over Landet. Det var
 Hensigten med det. Det lykkedes os da
 ogsaa omsider at faa dannet en ret ordentlig
 Reserve- og Kassebeholdning. Men desværre
 gik den snart fløjen! Magthaverne toge den
 selv, tømte Kassen og vendte Bunden i
 Vejret paa den! Jeg tror dog ikke, at
 nogen Regering gentager det Eksperiment.
 Det passerede kunde jo nok affrække fra at
 spare en saadan Fond sammen, men mig
 affrækker det dog ikke derfra, thi man lader
 nok fra Regeringens Side være med at gen-
 tage det Eksperiment. Jeg skal i øvrigt ikke
 gaa videre hermed, men kun støtte de Ud-
 talelser, der ere komne frem om, at de pro-
 duktive Foretagender maa fremmes. Det
 have vi Raad til, og det kunne vi. Det er
 ogsaa nødvendigt, thi ellers bliver Statte-
 evnen ringere og ringere. Jeg sigter navn-
 lig til Eksporforholdene. Der maa virkelig
 gøres alt, hvad der kan gøres, for at Land-
 brugets Frembringelser kunne staves paa Mar-
 kedet i saa friske, gode og smukke Varer som
 mulig, ellers faar vi dem ikke afsatte. Jeg
 sigter endvidere til Fisterivæsenet, og der
 tænker jeg nærmest paa Fisterihavnene. Det
 er det første, vi maa tænke paa at gøre for
 Fisteriet, særlig i vore egne indre Farvande.
 Der kommer jeg uvilkaarlig til at mindes
 mine tro og kære Anholdere. Jeg kan ikke
 lade være at tænke paa dem, da jeg jo ved
 fra andre Foretagender der, hvor mange
 Aar det varede, inden vi naaede til at faa
 dem satte igennem. Jeg huster tydelig Tele-
 grafkampen. Jeg maatte op med den Sag
 hvert Aar, saa længe indtil man sagde: Vi
 komme til at give ham den, han holder ikke
 sin Mund for. Det lykkedes paa den Maade
 omsider at faa Sagen gennemført. Det skal
 itaa fast, at, siden Telegrafen kom til
 Anholt, har den gjort umaadelig Nytte
 og Gavn; den har sikkert indbragt meget
 mere, end hvad den har kostet, ved
 at spare adskillige Menneskeliv, Stibe, Lad-
 ninger og hvad dertil hører. Det forekom-
 mer mig ogsaa, at Befolkningen til en Havn
 der efter de Udtalelser, der ere komne frem,
 ikke er uoverkommelig, og at vi altsaa pas-
 sende i en nær Fremtid, naar Overvejel-
 serne ere sluttede, kunne tage fat paa at an-
 lægge en Havn paa det Sted ved Anholt
 hvor Autoriteterne komme til det Resultat,